

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 1998/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Organu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Organu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych

COM(2009) 576 wersja ostateczna – 2009/0161 (COD)

(2010/C 354/20)

Samodzielny sprawozdawca: **Wautier ROBYNS DE SCHNEIDAUER**

Dnia 25 listopada 2009 r. Rada, działając na podstawie art. 262 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającej dyrektywy 1998/26/WE, 2002/87/WE, 2003/6/WE, 2003/41/WE, 2003/71/WE, 2004/39/WE, 2004/109/WE, 2005/60/WE, 2006/48/WE, 2006/49/WE i 2009/65/WE w odniesieniu do uprawnień Europejskiego Organu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Organu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych oraz Europejskiego Organu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych

COM(2009) 576 wersja ostateczna – 2009/0161 (COD).

Sekcja ds. Unii Gospodarczej i Walutowej oraz Spójności Gospodarczej i Społecznej, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 3 marca 2010 r.

Na 461. sesji plenarnej w dniach 17–18 marca 2010 r. (posiedzenie z 18 marca 2010 r.) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny przyjął 115 głosami – 1 osoba wstrzymała się od głosu – następującą opinię:

1. Wnioski i zalecenia

1.1 EKES uważa, że kryzys jest okazją, by w trybie pilnym przeprowadzić istotną reformę systemu nadzoru. Jej celem powinno być zapobieganie zarówno pojedynczym incydentom, jak i poważniejszym kryzysom oraz uodpornienie na takie sytuacje. Z tego względu należy oprzeć się na podstawach określonych na szczeblu wspólnotowym, a nawet na powiązaniach między solidnym systemem wspólnotowym a jego odpowiednikami w innych krajach.

1.2 EKES ubolewa, iż niedoskonała harmonizacja warunków dostępu do rynków i zasad ostrożnościowych umożliwia obecnie istnienie arbitrażu regulacyjnego i prowadzi do zakłócenia konkurencji. Harmonizacja wymogów na zasadzie solidności, kontrolowanego ryzyka podmiotów finansowych i jakości publikowanej informacji jest niezbędną podstawą wspólnoty interesów w ramach Europejskiego Obszaru Gospodarczego. Działaniom tym powinien towarzyszyć stały nadzór nad kwalifikacjami kontrolerów realizowany w szczególności w drodze wzajemnej współpracy.

1.3 W związku z tym EKES wyraża swe poparcie dla prac Komisji mających na celu wyposażenie sektorowych organów nadzoru w uprawnienia umożliwiające im określanie wspólnych standardów technicznych oraz rozwiązywanie sporów między organami krajowymi. Popiera rozwój stosunków między organami

nadzoru w kierunku kolegialnego sposobu rozwiązywania ewentualnych sporów dotyczących stosowanych przez nie praktyk w dziedzinach, w których przewidziano wspólne procesy decyzyjne. Popiera dążenie Komisji do wyraźnego oddzielenia kwestii technicznych od kwestii politycznych leżących w gestii instytucji wspólnotowych posiadających mandat polityczny.

1.4 EKES wzywa Komisję do ambitnego podejścia do prac przewidzianych w jej programie, tak aby zakończyć podjęte reformy. Chodzi tu o standardy techniczne stosowane w sektorze papierów wartościowych oraz o oczekiwane dyrektywy w sektorze ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych.

2. Kontekst opinii

2.1 26 października 2009 r. Komisja Europejska przedstawiła wniosek dotyczący dyrektywy Omnibus I celem zmiany zbioru dyrektyw dotyczących pewnych rodzajów działalności w ramach sektora usług finansowych. Chodzi o dyrektywy dotyczące wymogów kapitałowych, konglomeratów finansowych, instytucji pracowniczych programów emerytalnych, nadużyć rynkowych, rynków instrumentów finansowych, prospektu emisyjnego, zamknięcia rozliczeń, przejrzystości, przeciwdziałania praniu pieniędzy, przedsiębiorstw zbiorowego inwestowania w zbywalne papiery wartościowe.

2.2 Celem Komisji jest ochrona obywateli, stabilność finansowa oraz doskonalsze funkcjonowanie jednolitego rynku, czego nie mogą zapewnić krajowe systemy nadzoru pomimo częściowej harmonizacji.

2.3 Aby zrealizować te cele należy określić zakres kompetencji przewidzianych w rozporządzeniach i ustanowić organy w drodze przekształcenia istniejących europejskich komitetów nadzoru. Jeśli chodzi o osiągnięcie jednolitości wniosków dotyczących dyrektywy zmieniającej pozwala wprowadzić zamierzone modyfikacje w istniejących tekstach.

2.4 Omawiany wniosek wpisuje się bezpośrednio w ramy polityki zainicjowanej przez Komisję po analizie wniosków ze sprawozdania grupy ekspertów wysokiego szczebla, której przewodniczył Jacques de Larosière. Celem tych działań jest stworzenie skuteczniejszego, bardziej całościowego i trwałego europejskiego systemu nadzoru. Zgodnie z komunikatem Komisji z maja 2009 r. system ten powinien składać się z Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ESRB) odpowiedzialnej za nadzór makroekonomiczny i monitorującej potencjalne zagrożenia dla stabilności finansowej oraz z Europejskiego Systemu Organów Nadzoru Finansowego (ESFS) złożonego z sieci krajowych organów nadzoru finansowego współpracujących z nowymi europejskimi organami nadzoru.

2.5 Organy te powinny powstać z przekształcenia trzech komitetów nadzoru poziomu 3 działających w systemie decyzyjnym noszącym imię profesora Lamfalussy'ego, których kompetencje dotyczą odpowiednio działalności bankowej, ubezpieczeń i pracowniczych programów emerytalnych oraz rynków finansowych.

2.6 Aby stworzyć bardziej zharmonizowany zbiór europejskich przepisów finansowych, w swym komunikacie z maja 2009 r. zatytułowanym „Europejski nadzór finansowy”⁽¹⁾ Komisja określiła jako cel umożliwienie organom opracowywania projektów standardów technicznych oraz ułatwienie wymiany informacji mikroostrożnościowych.

2.7 Omawiany wniosek jest rozwinięciem tej inicjatywy w trzech aspektach. Po pierwsze, określa zakres stosowania standardów czysto technicznych (narzędzi, metod, danych statystycznych, formularzy itp.), które mają zapewnić konwergencję nadzorczą i większą jednolitość nadzoru, i które będzie musiała następnie przyjąć Komisja.

2.8 Po drugie, uprawnia on organy do rozstrzygania sporów pomiędzy organami krajowymi w sytuacjach, w których współpraca jest wymagana, zgodnie z zasadą, że interes krajowy jest ograniczany interesem wspólnym oraz że porozumienie poprzedza ewentualne decyzje wiążące.

2.9 Po trzecie, stwarza on odpowiednie kanały wymiany informacji pozwalające na opracowanie wspólnej doktryny bez

przeszkód prawnych, zwłaszcza w stosunkach między organami krajowymi a nowymi organami europejskimi.

2.10 Nowe organy europejskie mają posiadać uprawnienia do nawiązywania kontaktów z ich odpowiednikami z państw trzecich, do publikowania opinii, w tym w odniesieniu do ostrożnościowych ocen transgranicznych połączeń i przejęć, oraz do sporządzania wykazów podmiotów finansowych zarejestrowanych we Wspólnocie.

3. Uwagi ogólne

3.1 Niniejsza opinia EKES-u wpisuje się w szereg opinii przyjętych w następstwie kryzysu finansowego w latach 2007–2008, w tym opinii w sprawie sprawozdania grupy de Larosière'a⁽²⁾ oraz opinii w sprawie nadzoru makro- i mikroostrożnościowego. Choć głównie za bezpośrednie przyczyny kryzysu uznać można patologiczne zjawiska w systemie finansowym w Stanach Zjednoczonych, to kryzys ujawnił zarazem luki w europejskich systemach nadzoru i znaczne między nimi różnice. Komitet ubolewa, że wcześniejsze kryzysy i afery (zwłaszcza sprawa Equitable Life) nie wystarczyły, by wcześniej podjąć niezbędne reformy.

3.2 Poważne problemy klientów instytucji prowadzących działalność transgraniczną mogą bowiem podważyć zaufanie konsumentów do jednolitego rynku.

3.3 Nowe organy powinny dysponować mechanizmami konsultacji odpowiednich środowisk zawodowych, organizacji związkowych i użytkowników usług finansowych oraz prowadzić dialog z EKES-em jako przedstawicielem społeczeństwa obywatelskiego.

3.4 EKES podkreśla techniczny charakter trzech nowych ciał. Ich status niezależnych organów powinien zostać podporządkowany kompetencjom politycznym Komisji oraz – w ostatniej instancji – Parlamentu Europejskiego.

3.5 EKES zauważa, że w przypadku instytucji finansowych, których działalność obejmuje wiele państw członkowskich, wskazana byłaby większa jednolitość działań nadzorczych. Zwraca szczególną uwagę na fakt, iż proponowany system jako taki nie nakłada na podmioty finansowe nowych obowiązków, których koszty zostałyby przeniesione na użytkowników, z zastrzeżeniem skutków dostosowania praktyk w państwach, które czerpały korzyści z arbitrażu regulacyjnego i zniekształcenia konkurencji.

3.6 EKES popiera włączenie zasad lepszego stanowienia prawa do omawianego systemu poprzez konsultacje publiczne i analizy oddziaływania przeprowadzane już na etapie opracowywania środków. Z zadowoleniem przyjmuje też troskę

⁽¹⁾ COM(2009) 252 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Dz.U. C 318 z 23 grudnia 2009, s. 57.

o elastyczność i przestrzeganie zasady konieczności, które Komisja pragnie promować.

3.7 Jeśli chodzi o kolegialność trzech nowych organów, to Komitet opowiada się za równowagą pomiędzy

poszczególnymi organami krajowymi w wypadku sporów. Według EKES-u kolegialność oznacza, że organy krajowe podejmują wspólne decyzje nie kierując się przy tym wielkością rynków czy obecnością podmiotów poza ich krajem macierzystym.

Bruksela, 18 marca 2010 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Mario SEPI
